

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Y. V.**, zastoupeného Mgr. Martinem Slezákem, advokátem se sídlem v Chýni, U dráhy 316, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2007, č. j. 48 Az 17/2007 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Martinu Slezákovi, advokátovi se sídlem v Chýni, U dráhy 316, **se** odměna za poskytnutou právní službu **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 28. 5. 2007, č. j. OAM-10-206/LE-C09-C09-2007, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce

pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že během voleb na Ukrajině volila jeho rodina prozápadního kandidáta V. Juščenka, neboť úroveň kultury lidí ze západu je podle názoru stěžovatele nesrovnatelně vyšší než lidí z východu. Jelikož stěžovatel nikdy neskrýval tyto své názory, vztah lidí z jeho okolí k němu a jeho rodině začal být „nepopsatelně nepřátelský“. Na začátku na něho a jeho rodinu byl vyvíjen psychický nátlak, pak následoval nátlak fyzický. V této souvislosti stěžovatel dodává, že byl několikrát napaden a zbit skupinou mladíků, následkem čeho měl zlomená žebra a čelist a dále, že bezdůvodně ztratil práci. Stěžovatel uvádí, že žádal ochranu u pořádkových orgánů (milicia), ale tam jej vůbec nebrali vážně a odmítali jakoukoliv ochranu. Jeho rodina byla donucena prodat byt. Vzhledem k výše uvedenému se stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud s návrhem, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nutno poznamenat, že ačkoliv je kasační stížnost stěžovatele v řadě ohledů kusá, zejména pokud jde o podložení kasačních důvodů konkrétními skutkovými a právními okolnostmi, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu nalézt několik ucelených námitek. Především je to stěžovatelovo přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. S touto otázkou, tj. otázkou vztahu rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12 téhož zákona, se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz. Z výše citovaného rozhodnutí vyplývá, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ust. § 16 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodnou. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 téhož zákona. A protože skutečnosti předvídané tímto rozhodnutím nastaly i v tomto případě, neboť v řízení o mezinárodní ochraně bylo zjištěno, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve, nebylo povinností správního orgánu zjišťovat existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele, týkající se obav z možného pronásledování ze strany soukromých osob, plynoucí ze skutečnosti, že „byl pro Juščenka“, za bezpředmětnou. I přesto Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, ve kterém se vyjádřil k hrozbě nebezpečí pronásledování soukromými osobami v zemi původu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti rovněž uvedl, že žádal ochranu u pořádkových orgánů. Ze správního a soudního spisu, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, zejména z materiálů správního orgánu, bylo však zjištěno, že stěžovatel do podání kasační stížnosti tuto skutečnost nikdy neuvedl a naopak zdůrazňoval, že „*svoje potíže a svoji situaci žádným způsobem neřešil*“, neboť jeho matka se obracela na policii, ale bez jakéhokoliv výsledku. Touto námitkou se proto Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro její novost nezabýval.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu